

Dagboek 5 27 - 31 juli 2015

's Morgens gaat rond een uur of 6 de wekker. Eigenlijk is dat niet nodig. We worden al vroeg in de morgen gewekt door de kraaiende hanen, blaffende honden, zingende monniken en langsrazend, luid toeterend verkeer. De eerste nachten was het waken en slapen, maar vooral zweten. Hoewel de ventilatoren hun best deden ons koel te houden, wij Nederlanders zijn deze temperaturen niet gewend. Na een paar nachten wenden we aan de temperatuur (of het was niet zo heet) en sliepen we beter. We gaan hier overigens met de kippen op stok. Rond een uur of 9 ligt iedereen in bed, ook wij. Na een lange dag in het veld ben je blij dat je ligt.

Spie-en werkt in deze provincie in 6 districten (een district is een aantal gemeentes). Deze week hebben we ze alle zes bezocht. We begonnen elke dag met een vergadering van de Spie-en vrijwilligers die in het betreffende gebied wonen en werken. We vroegen hen naar hun ervaringen in de afgelopen tijd. Wat gaat goed? Wat gaat niet goed? Wat kunnen we er aan doen? Wie moeten we helpen en waarom? Wat is de grootste nood in dit gebied? Zijn er nieuwe ideeën om het beter te doen? De vrijwilligers werken in hun eigen commune (gemeente), kennen de mensen, hebben goed contact met de communeleiders en dorpschouwen. De vrijwilligers zijn de ogen en oren van Spie-en en De Brug.

Op deze manier krijgen we een goed beeld van wat er speelt. En als we goed luisteren horen we dat het heel langzamerhand iets vooruit gaat met de economie in dit gebied. Het armoedepercentage is licht gedaald en dat zien we ook. Dat heeft ook te maken met de vele fabrieken die hier worden gebouwd en waar duizenden mensen, veel vrouwen en jongeren, werken. Ook zijn er enorme rubberplantages, veelal van buitenlandse eigenaars, waar werk te vinden is. Hoewel de prijs van de rubber vorig jaar enorm is gedaald, zo'n 90%. Maar de latex moet wel worden getapt anders kan er op den duur niet meer worden geoogst. Maar er is vaak geen geld om de arbeiders te betalen.

Er is dus werk te vinden. Maar de omstandigheden in de fabrieken zijn in veel gevallen slecht. Lange werkdagen, in warme fabriekshallen met weinig eten, vaak 7 dagen per week. De Spie-en vrijwilligers proberen dan ook de jongeren in ons gebied te stimuleren om een beroepsopleiding te volgen. Die wordt betaald door Spie-en. Ze leren dan een vak in een bedrijf, krijgen een soort stage, en kunnen als de opleiding is afgerond, een lening krijgen van Spie-en zodat ze voor zichzelf kunnen beginnen.

Gelukkig zijn er jongeren enthousiast te krijgen hiervoor. En als we hen bezoeken dan horen we ook enthousiaste verhalen. We bezoeken opleidingen voor naaister, kapster/make-up, weven, bromfietsmonteur, en zelfs goudsmid. Ze zijn allemaal blij met deze mogelijkheid om een vak te leren. Eén meisje vertelde ons: "Ik heb vorig jaar de opleiding tot naaister afgerond, en nu kon ik met een lening van Spie-en zelf een paar naaimachines kopen. Ik leer nu zelf ook meisjes het vak van naaister." Een mooi voorbeeld van dit project.

Deze jongen leert het vak van goudsmid

Dit meisje leert naaien. Ze vertelde ons dat ze heel blij is met deze kans en het ook heel leuk vindt.

We bezochten ook een aantal gezinnen die een microkrediet kregen van Spie-en. Met een lening van \$ 100 kochten ze spullen om er een klein bedrijfje mee te beginnen. De lening moet in vijf maanden worden terugbetaald inclusief 1% rente per maand.

In bijna alle gevallen lukt dat. Dat komt door de vrijwilligers (die zelf een gezin hiervoor uitkiezen en hen goed kent) regelmatig langskomt om te kijken hoe het gaat en in de gaten houdt dat de terugbetaling goed loopt. In een enkel geval vraagt met om uitstel van betaling, maar over het algemeen is dit een zeer goed lopend project waardoor mensen in vaak uitzichtloze situaties weer hoop krijgen op een eigen inkomen.

In veel gevallen wordt er eten verkocht. Veel mensen eten buitenshuis. Voor ongeveer 50 eurocent kun je hier al een maaltijd kopen met rijst, vlees en groente.

Voor sommige aidspatiënten is eten verkopen geen mogelijkheid. Mensen willen vaak geen eten kopen als ze weten dat ze aids hebben. Dan kunnen ze misschien een varkentje kopen en ermee gaan fokken. De biggetjes kunnen worden verkocht. En zodoende hebben ze toch een inkomen.

Een paar voorbeelden:

Deze vrouw maakt rijstpakketjes verpakt in bananenbladeren en verkoopt ze.

Deze jonge vrouw kocht pannen, kookt thuis eten en verkoopt het op straat.

De vrijwilligers vertellen ons over ook over schrijnende situaties. Mensen die in krotten wonen, of zelfs geen huis hebben. We zien een gezin met drie kinderen die onder een boom wonen. Ze krijgen rijst van Spie-en, maar hebben geen stukje grond waar een huis op gebouwd kan worden. Sommige huizen staan op instorten, anderen zijn niet meer dan wat plastic zeiltjes. Het blijft moeilijk. Wie moet je helpen en wie niet? Ook ons budget is beperkt.

Het huis van deze weduwe met twee kinderen staat op instorten. In de regentijd overstroomt het huis. Ze heeft geen geld voor een nieuw huis en vraagt daarom Spie-en haar gezin te helpen.

Ook hier woont een gezin met kinderen. Het gezin had geen andere keus dan in dit golfplaten huis te wonen. Golfplaten absorberen veel warmte en het is dan ook bloedheet binnen.

Een nieuw huis (op palen) voor een arm gezin kost € 1.000. Dit jaar heeft Spie-en in dit gebied 40 nieuwe huizen nodig. En nog eens 27 in de andere provincie. Wie helpt ons?

We bezochten al een paar gezinnen die al een nieuw huis hebben gekregen:

Een nieuw Spie-en huis. Het huis is op palen gebouwd en heeft dus geen last van de overstromingen van de Mekong Rivier.

Met een nieuw huis alleen ben je nog niet uit de zorgen. De nieuwe bewoners krijgen in de meeste gevallen ook een microkrediet aangeboden, zodat ze voor zichzelf kunnen zorgen. Ons beleid is er de laatste jaren op gericht om niet meer structureel voedsel uit te delen, maar mensen in de gelegenheid te stellen om zelfstandig te worden.

Deze drie zussen (allen weduwen, één heeft een kind) kregen ook een huis van Spie-en. Ze zijn er heel erg blij mee!

Nadat we in 2014 zijn begonnen met het uitdelen van 1.000 waterfilters, en dit dankbaar werd aanvaard door de arme gezinnen, hebben we het dit jaar uitgebreid met nog eens 2.000 filters. Alleen gezinnen die de armenkaart (afgegeven door de regering) kunnen tonen, komen hiervoor in aanmerking. Vuil water wordt hiermee gefilterd tot schoon drinkwater. Ook voor aidspatiënten is schoon drinkwater heel belangrijk. Het graven van waterputten wordt steeds duurder, hoewel hier nog steeds behoefte aan is. Maar in het gebied langs de Mekong is het gevaar van arsenicum in het grondwater een groot probleem. Alleen als het water niet diep zit, minder dan 10 meter, is het geen probleem. Ook gezondheidsklinikjes en de nieuwe scholen die Spie-en bouwt, worden voorzien van een filter.

Dit jaar bouwt Spie-en drie nieuwe scholen en worden er twee gerepareerd. Twee scholen zijn al klaar. Later tijdens dit werkbezoek zullen we hier meer over vertellen. De bouw van de derde school is onderbroken. Begin dit jaar werd de grond bouwrijp gemaakt en is begonnen met de fundamenteën. Maar doordat het erg droog was in dit gebied en de regentijd pas heel laat is begonnen, was er gebrek aan water. Daardoor kon er geen cement worden gemaakt. Pas een paar weken geleden begon het echt te regenen. En inmiddels is de bouw weer hervat. De fundamenteën zijn klaar en men is bezig een begin te maken met de muren. Naar verwachting zal de school over drie maanden klaar zijn.

Ook zijn we op bezoek geweest in een paar dorpen waar de communeleider ons de situatie liet zien en vroeg om een nieuw schoolgebouw. Kinderen krijgen daar nu les in een opslagloods. In een ander dorp was een schoolgebouw van twee lokalen, waarvan er maar één bruikbaar was.

Een oud houten schooltje.

Hier krijgen kinderen les in een opslagloods

We maken een hachelijke rit van een kilometer of drie achterop een brommer over glibberige modderige rijstdijkjes, om een nieuw aangevraagd irrigatieproject te bekijken. Op een andere plek moeten we een eind lopen om te zien hoe de weg overstroomt. Hier zou een grote duiker een goede oplossing kunnen bieden. Soms lopen we onder de brandende zon, en soms stortregent het. Maar altijd is het warm, zo rond de 33 graden. We drinken liters water en zweten het net zo hard weer uit. Vijf dagen projectbezoek geeft ons een goed overzicht van wat er hier nodig is.

Op deze plek verzoeken de dorpingen om een duiker, zodat het water onder de weg door kan stromen en de weg droog blijft.

Toch denken we steeds meer na over hoe je mensen zelfstandig kunt maken, zodat ze zonder hulp van Spie-en, of van welke organisatie dan ook, zichzelf kunnen redden. Daarvoor is nog een lange weg te gaan. Maar we hebben er onze ideeën over. En die bespreken we ook met de boeren en communeleiders. Het is van belang dat zij ook zelf mee gaan helpen om hun droom, bijv. een nieuwe sluis of irrigatiekanaal, in vervulling te zien gaan. Maar daarvoor moeten ze anders gaan denken. Leren om ook een deel bij te dragen.

Het kan. We zien het bij de microkredieten. De hele lening wordt terugbetaald inclusief rente. Als boeren water krijgen op hun land doordat er kanalen worden gegraven en dijken en sluisen worden gemaakt, dan hebben ze daar veel voordeel van. Een deel van de opbrengst kunnen ze dan ook zelf bijdragen. De komende jaren zullen we daar steeds meer de nadruk op gaan leggen.

Maar de focus van ons werk zal altijd blijven liggen bij de hulp aan de allerarmsten. Dat is onze missie. En daarvoor zijn we hier. Toch blijft het lastig om te kiezen wie we volgend jaar kunnen helpen en wie we moeten teleurstellen.

Het regenseizoen is nu echt begonnen. Het regent nu elke dag wel een paar uur. En niet zo'n klein beetje ook. De rijstvelden lopen vol water. Boeren zijn druk in de weer met ploegen en zaaien. Al is de regen laat gekomen, er is nog tijd om te bouwen en verbouwen voordat het droog wordt eind oktober. Gelukkig maar.

Maar we denken ook aan die mensen die geen huis hebben, of alleen maar een afdak. Ook daar valt de regen en verandert alles in een modderpoel. Veel vrouwen staan alleen voor de opvoeding (en voeding) van hun kinderen. Wat een zorgen! Niet voor te stellen. Wat een wereld van verschil.

Wij klagen soms over de slechte internetverbinding, soms hebben we geen stromend water. Lastig. Maar waar hebben we het over? Genoeg te eten, kleding, een prima dak boven ons hoofd. We zijn de afgelopen week weer met de neus op de feiten gedrukt. Het maakt ons heel dankbaar.

